Paul Csavdari

Rămășița și ramurile

Cine sunt cei „aleși”?

În Romani 11, Pavel folosește două metafore-cheie: „rămășița” și „ramurile”. Le combină cu o teologie a alegerii care nu ține cont de fapte, nici de voință, nici de apartenență etnică – dar ține cont de ceva esențial: credința în Evanghelia lui Pavel. Iar alegerea – fie că e vorba de Israel sau de Neamuri – este garantată de Dumnezeu și nu poate fi anulată.

Rămășița – nucleul ales al lui Israel

„Dumnezeu și-a păstrat șapte mii de bărbați care nu și-au plecat genunchiul înaintea lui Baal.” (Romani 11:4)

Pavel reia cazul lui Ilie și îl aplică direct la prezentul său. Israelul „întreg” a căzut, dar Dumnezeu a păstrat o „rămășiță”. Aceștia sunt evreii care, în vremea lui Pavel:

- nu au fost împietriți;
- au crezut în Evanghelia lui;
- sunt „primii-născuți” ai Israelului paulin.

Această rămășiță nu este Biserica în ansamblu. Este doar nucleul fidel, ales prin har, nu prin Lege, care a acceptat Evanghelia sa despre Hristosul răstignit așa cum este predicat doar de Pavel.

- *„Așa și în vremea de față este o rămășiță aleasă prin har.” (Romani 11:5)*

Ramurile – două feluri, două poziții

Imaginea măslinului e una dintre cele mai complexe din NT. Pavel nu o folosește ca simplă ilustrație, ci ca structură teologică:

Firească (Israel):

- Evrei, moștenitori naturali
- Au fost tăiați temporar
- Pot fi altoiți „la loc”

Sălbatică (Neamurile):

- Non-evrei
- Au fost altoiți „împotriva firii”
- Pot fi tăiați la rândul lor

Ce reiese de aici?

- Nici una nu e „superioară”. Totul se decide în funcție de relația cu „rădăcina”.
- Rădăcina e promisiunea dată lui Avraam – dar reinterpretată de Pavel prin Evanghelia lui.

Nu este suficient să fii născut evreu. Nici să fii circumcis. Contează doar credința – dar nu orice credință, ci credința în jertfa lui Hristos exact așa cum o definește Pavel.

Cine sunt „aleșii”?

- *„În ce privește alegerea, sunt iubiți din pricina părinților lor.” (Romani 11:28)*

Aici Pavel merge și mai adânc: alegerea nu e un răspuns la comportament, ci o decizie divină stabilită „din pricina părinților” – adică Avraam, Isaac, Iacov. Este o alegere istorică, cu efecte spirituale. Și această alegere rămâne valabilă chiar dacă Israelul, în ansamblul lui, L-a respins pe Isus.

În același timp, Neamurile sunt alese prin mila acordată în prezent:

- *„Pentru ca, prin îndurarea arătată vouă, să aibă îndurare și de ei.” (Romani 11:31)*

Alegerea este condiția esențială ca mântuirea să fie posibilă – și aceasta vine doar prin credința în Evanghelia lui Pavel.

Avertismentul lui Pavel

Pavel nu se lasă pradă triumfalismului. El îi avertizează pe cei dintre Neamuri:

„Nu te făli față de ramuri. Dacă te fălești, să știi că nu tu porți rădăcina, ci rădăcina te poartă pe tine.” (Romani 11:18)

De ce?

Pentru că mântuirea Neamurilor nu este un „drept”, ci o concesie temporară. Iar dacă ei se mândresc, Dumnezeu îi poate tăia oricând, la fel cum i-a tăiat pe evrei. Toți sunt dependenți de mila lui Dumnezeu, și toți pot fi excluși dacă „nu stăruie în credință”.

Teologia alegerii, pas cu pas

1. Dumnezeu are o rămășiță aleasă dintre evrei – încă de la început.
2. Neamurile sunt chemate prin Evanghelie, și dacă cred, sunt altoiți.
3. Israelul, în ansamblu, e împietrit până intră Neamurile.
4. La final, „tot Israelul" va fi mântuit, printr-un act de milă divină.
5. Alegerea nu e egală cu meritele– ci este pur și simplu voia lui Dumnezeu.

Concluzie

Pentru Pavel, ideea de „alegere" nu este despre loialitate, fapte sau merite. Este despre răspunsul la Evanghelia lui. Cei care o cred sunt altoiți, iar cei care o resping – fie Neamuri, fie evrei – sunt tăiați.

Rămășița este dovada că Dumnezeu nu a abandonat Israelul. Iar ramurile neamurilor sunt dovada că Dumnezeu face ce vrea – și cheamă pe cine vrea.

Important este doar un lucru: să nu confunzi apartenența etnică sau religioasă cu poziția de „ales". Căci, în teologia lui Pavel, „ales" înseamnă un singur lucru: să crezi Evanghelia mea. Punct.